

MOST KELL, HOGY ADJ!

Mint hegyoldalból víg patak,
 ömölnek itt a friss szavak,
 apró csengőcskék, kis halak.

Sok kék, meg barna szem mereng,
 míg tisztahangú mese cseng.
 Aprócska szájak szava röppen,-
 nézem magam a víg tükörben. .
 És nem ismerem azt a búsat,
 akit nap mint nap idehoztak,
 ha anyám reggel gyárba ment.
 Oly más ma minden: igaz mese cseng.
 Piros lepkék a szöke hajban
 az óvónéni szava halkán,
 mint mester kezében az ecset,
 felkavar édes színeket.
 A sok kicsi száj mind nevet.
 . . . Anyjuk a gyárban, s kint a földön
 dolgozik, míg én itt féltve őrzöm
 életük zsenge, bimbós ágát,
 szerelmes szívük nyílt virágát.

Miattuk víz hajót a víz,
 miattuk ízesebb az íz;
 miattuk jegyzünk békekölcsönt.
 Miattuk dúsabb a kalász,
 és tágasabb, szebb a lakás.
 A békeharcnak égő zászlaja
 alatt menetel millió anya,
 nőnek a számok, velük nő a nép,
 így óvjuk fiúnk s lányunk életét.
 Sok-sok kicsiből lesz végül a nagy,
 az ország kéri: most kell hát, hogy adj!

LÁSZLÓ IBOLYA.